

племе, но напротивъ тѣ произхождали отъ разни и неизвѣстни помежду си словѣнски племена, които още били смѣсени и съ чужди и несловѣнски народи.

§ 7.

Политическа самостоятелностъ на областитѣ.

Южно-словѣнскитѣ области били напълно самостоятелни и независими държавици. Тѣ имали опрѣдѣлени граници, управлявали се отъ самостоятелни князе и, както видѣхме, имали свои особени имена, съ които се различавали. Животописецътъ на св. Димитръ Солунски, който най-добрѣ билъ запознатъ съ македонскитѣ словѣни, счита населението на всѣка областъ за особенъ и отдѣленъ народъ, като нарича драговичитѣ, драговитски народъ, ринхинитѣ — ринхински народъ, велезичитѣ — велезитски и пр.⁴¹ Сжщо и другитѣ византийски лѣтописи, които извѣстятъ за южнитѣ словѣни, винаги говорятъ за тѣхъ въ множествено число и ги считатъ за много словѣнски народи⁴². Това, нѣма съмнѣние, произлиза отъ туй, че всѣка словѣнска областъ е била сама за себе си държава. Македонскитѣ словѣнски области при първото обсаждане на Солунъ (676) прѣдварително се договорили и, слѣдъ като се споразумѣли и сключили съюзъ, пристѣпили къмъ обсадата на града⁴³. Въ по-къснитѣ пѣкъ обсади само нѣкои отъ областитѣ взели участие, а пѣкъ другитѣ били въ приятелски отношения съ солунскитѣ граждани. Князь Ахамиръ, като владѣтель на самостоятелна Велзития, независимо отъ другитѣ словѣнски области и владѣтели, е дѣйствувалъ да възкачи на византийския

⁴¹ Ibid. 118, 156, 166.

⁴² Niceph. 40

„ Theoph. I. 549.

„ Theoph. Bulg. Archiep. IV, 201.

⁴³ Tougard. A. De l'histoire profane, 288.